

МАЈ 1995.

БРОЈ 4/36

ИЗДАЦИ
МЕСЕЧНО

ПРИМРАК
БЕСПЛАТАН

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ОБАВЕШТЕЊЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Обавештавамо чланове Српске радикалне странке и све грађане да ће се 17. 06. 1995. године, одржати велики митинг Српске радикалне странке у Београду, испред зграде Савезне скупштине. На овај начин позивамо све заинтересоване грађане и симпатизере да се прикључе овом митингу.

ОО СРС кикинда

ЦРВЕНКАПИЦЕ

Страх социјалиста од Српске радикалне странке је толико велик, да је постало смејно шта све неће да ураде како би спречили било какву активност Српске радикалне странке. У Кикинди, Рајко Поповић не престаје да изиграва дежурног идиота иако му је од стране појединих људи у самом врху СПС-а скренута пажња. Он и даље наставља своју прљаву политиканцију. У својој кампањи превазишао је и најбоље светске комедијанте. Од НИП Комуне и Радио Кикинде направио је своју приватну јазбину, из које се чују још само понеки бедни крици. Није чак ни дозволио плаћени оглас Српске радикалне странке ради објављивања митинга. Његов дежурни «ЈАЗАВИЧАР» Зоран Исаков је одрадио своју дужност. Међутим, ту све не престаје. Појавио се још један «ментално заостали» запарак Рајка Поповића, а то је Љубан Средић. Човек који ни ментално ни физички не заслужује да се тако зове. Он је чак ишао толико далеко да скине са трга платнени транспарент Српске радикалне странке, без обзира што је то плаћено. Ако је овом другу усфалило чаршава за покривање, могао нам се обратити, добио би од нас који комад јер Српска радикална странка већ доста дуго сакупља хуманитарну помоћ за наше Србе преко Дрине, а један нам не би значео пуно, сигурно би толико добио од нас. Заборавили су социјалисти да су они сами писали законе, а да по тим истим законима ово што су хтели да ураде представља крађу. Вероватно је њима у крви да краду тј. отуђују све оно што им се свиђа. Српска радикална странка им обећава да ће им после митинга дати то толико жељено платно са нашом посветом.

С. Ш.

ИЗДАЈА

Српска крв поново се разлила по Западној Славонији. Поново збегови пред усташким ножем. Српска деца, жене и стари под кишом куршума и божијим сузама у тракторима, прокисли и промрзли, напуштају своје куће и своју земљу. Зашто и куда. Пијани усташки бојовници улећу и заузимају Западну Славонију за 36 сати. Слободно и без страха, јер им је званични Београд све припремио и дао зелено светло. Крвави усташки пир може да почне. Две хиљаде српских душа остаје заувек на планинама, по шумама и пољима Славонским. Усташки тенкови од српске деце, остављају мрље по Микелићевом отвореном аутопуту. Српска Радикална странка за 48 сати шаље 2000 добровољаца, али све је већ касно, помоћи за те људе више нема.

Издајнички режим Слободана Милошевића ћути и чак спречава да се објави вест о нападу на Западну Славонију. Уредник кикиндског радија Рајко Поповић, тог јутра спречава «Удружење бораца овог рата» да на радио Кикинди објаве грађанима да је Западна Славонија нападнута и да се позову добровољци за помоћ несрећном српском народу. Јадно и бедно, али од таквог човека се ништа боље не може ни очекивати.

У Западној Славонији горе српске куће, лешеве пливају Савом, прогон и геноцид над српским народом, а бестидна безчасна телевизија Србије свира и пева у част 1. и 9. маја. Председника Србије Милошевића, једног од удараца ратничких бубњева у бившој Југославији, нигде нема. Можемо га само видети како седи на канаби у својој резиденцији и прима госте. Зашто се не обрати народу или да конференцију за штампу и изнесе истину. Зар он сада има морално право да ћути. Зашто су онда слати 91. и 92. резервисти из Србије да бране Западну Славонију. Зашто је онда потписан Венсов план? Зашто је обећано том народу да ће бити свој на своме и да ће га Србија заштити?

Још један успех режима у Београду и њихове дипломатије. Док српски народ у јауцима и сузама, извлачи своје рањене и погинуле, док деца и стари беже са завежљајима у рукама од усташког ножа, жена председника Србије, Проклета Јерина број 2, путује у Кину да продаје своју књигу. Телевизија Србије томе даје прворазредни значај. Мука ми је, повраћају.

Јасеновац, највећи српски град под земљом, поново је у рукама оних који су га створили. Седам стотина хиљада српских костура продано је и предано. Да одржи опело за спокој душе српских мученика Јасеноваца, кренуо је Патријарх српски Господин Павле. До њихових гробова није могао стићи, усташе су већ заузеле Јасеновац.

На Градини, на пустом пољу у правцу тужног Јасеноваца, на пушкомету хрватских бојовника, пркосећи смрти, чисте душе и широког српског срца, махали су кадионицима и молили се за душе наших мученика, митрополит Амфилохије Радовић и владика Атанасије Јефтић. Били су ту само они, мртви Срби, Бог и наше сузе.

Социјалистичка партија Србије дуго већ подмеће прљаве лажи како су они једини за мир, а већина опозиционих партија ратно хушкачке. Три године причају о миру, а лешева и несреће све више. Па где им је већ једном тај мир и да ли они који су учествовали у започињању рата могу уопште довести до мира на просторима бивше Југославије. Више су они за «Миру» него што су за мир. Настраним комунистичком подметању, да су увек други за све криви, тешко да више било ко може да поверује.

Телевизијска емисија «Камера памти», која је почела да објављује истину о «путујућем циркусу» бивших, али и садашњих председника некадашњих југословенских република, оних који су директно одлучивали о рату и миру, брзо је укинута. Од девет снимљених пуштене су само две. Истину гуще и спречавају свим средствима. Овај социјалистички режим живи и опстаје само лажима, стварањем страха, подметањима и стварањем свађе и мржње. Споља гледано, изгледа да је социјалистичка партија кохезиона и чврсто држи власт. Споља гледано, можда је тако, али изнутра социјалистичка партија је потпуно трула, оптерећена криминалом, препуна лопова, а на руководећа места поставља послушне и неспособне са којима би београдски мафијашки врх лакше манипулисао. Смрад те трулежи почеће све више да се осећа и режим ће се срушити убрзо као кула од карата.

Социјалистичка партија Србије даље покушава да куповином посланика из других странака обезбеди себи власт. Таквих људских беда, који издају дојучерашње пријатеље и који се продају за паре, је ипак мало. Градити власт са таквим људима, још више указује на беду данашњег социјалистичког режима.

Можда је од свега најружније и најтужније то што, Социјалистичка партија Србије зарад власти покушава да унесе раздор у српском народу у Републици Српској и Републици Српској Крајини. Купујући поједине посланике и доводећи их у Београд, да телевизијском пропагандом оцрни руководство Републике Српске, режим у Београду покушава да разбије српско јединство на тим просторима. У време борбе за нацио-

(Наставак на страни 2)

(Наставак са стране 1)

нални опстанак на тим својим вековним огњиштима, јединство је српском народу важније од хлеба. Да издајничка политика режима у Београду (завади па владај) са покушајем окретања Србе на Србе, неће проћи, показало је и данашње уједињење Републике Српске и Републике Српске Крајине. То јединство више не могу разбити ни све телевизије, ни одвратна Микелићева писма, и кукања тог бившег хрватског комунисте, којег је режим Слободана Милошевића на силу угурао за председника Владе Републике Српске Крајине, да трује односе у њиховом руковођству и уноси раздор. Постављен од Социјалистичке партије Србије, за главног преговарача са Хрватском, Микелић доследно, комунистички послушно, спроводи све већ договорене директиве из Београда. Након његових »успешних« преговора са Загребом и уговора о мирном решењу кризе, хрватски бојовници извршили су масакр у Западној Славонији. Убрзо након пада Западне Славоније, док хрватски бојовници нису стигли ни крв са аутопута да сперу, а колоне избеглица и несрећника још тражиле своје место под сунцем небеским, господин Микелић у свом писму не осуђује хрватски усташки режим, него кривце тражи на српској страни. Из Микелићевог комунистичког мозга излазе и такве монструозне тезе, да су кривци Мартић, Челекетић, Шешељ, Коштуница, Ђинђић, руковођство са Пала и многи други. Неће нас изненадити ако као кривце прогласи и српски народ у Западној Славонији, што је морао баш ту да се роди. Јер за господина Микелића и режим Слободана Милошевића сви су ратни хушкачи, само су они неки хушкачи мира. То што се након њиховог мировног хушкања и потписа некаких мировних уговора, убрзо десио ратни јуриш хрватских бојовника и што је њихово миротворство главом платило 2000 недужних људи, то ће већ режим у Београду и бестидна телевизија приказати обавијено лажима, а кривцу приписати некаким »ратним хушкачима«.

Диктатуром, медијском блокадом и политиком страха, Социјалистичка партија Србије мисли да је успела да Србију баца у депресију, а код народа постигне стање потпуне апатичности и незаинтересованости. Међутим, самар је претежак, а несрећа превелика. Народ Србије полако диже главу, уливен страх прелази мржњу, а изгубљено достојанство у срамоту и револт. Због издаје националних интереса, гушеља слобода и истине, сиромаштва и беде, духовног и моралног понора, Социјалистичка партија Србије мораће ускоро да одговара и пред Богом и пред народом.

Др Бранислав Блажић

9. МАЈ

Колико има станица кроз које тутње вазови носећи људе с кланица и касапница Брозових?

Трули држава стравична нагони људе робове да ишту дела правична и броје своје гробове.

А нова лева страшила скрстиле руке девице смрт нас је с десна плашила а стизала са левице.

Б. Црнчевић

КИКИНДА ПРЕД ЕКОЛОШКОМ КАТАСТРОФОМ

ХАВАРИЈА У МЕТАНОЛУ

Ових је дана дошло до ко зна које по реду хаварије у МСК Кикинда. У кругу фабрике се излило 150 тона концентроване сирћетне киселине, која је веома опасна не само по људско здравље већ и за усеве и стоку. Због чега се киселина излила, нико ништа не говори. Највероватније је, да је због нечије неодговорности у јавашлука неадекватно складиштена киселина изјела спојнице, те је дошло до попуштања и изливања. Не сме се заборавити да је тај дан дувао ветар, а ова киселина врло добро испарава, те је несумњиво дошло и до аерозагађења. Ондах након тога у кикиндској болници је примећен већи број људи који су имали проблема са дисајним органима. Сва киселина је одмах покупљена у бурад и транспортована до »бање«, уз максимално обезбеђење (да неко не би интервенисао), и тамо закопана. Руководеће структуре МСК су се одлучиле за ову тзв. депонију, јер је она у фази затрпавања, међутим, шта ће се десити када киселина нагризе бурад и продре у подземне воде којима се Кикинда снабдева водом за пиће, а о загађењу земљишта да и не говоримо. Усеви око фабрике су страдали моментално, а колике ће штете бити остаје да се види. Да ли ће неко надокнадити земљорадницима штету, грађанима чист ваздух и здраву пијаћу воду? Челници општине ћуте, не реагују, иако је ситуација алармантна. Да ли ће се позвати на одговорност бар неко, време ће показати. Не сме се заборавити, да је пре пар година један радник добио отказ јер је хтео да из фабрике изнесе једну литру ове киселине. За 150 тона, вероватно би неко морао да се нађе иза решетака на дужи временски период. Мора се напоменути, да у локалном листу Комуна ни једном речју није споменуто изливање киселине и еколошка катастрофа која прети граду. Очигледно је, да социјалисти своје кобне грешке покушавају да заташкају, скривајући их од очију јавности, без обзира колико оне опасне биле.

С. Ш.

СТРАХ ОД ПОСТОЈЕЋЕГ

Поводом митинга који ће се одржати у Кикинди, Српска радикална странка је имала низ проблема са социјалистичком влашћу или пак безвлашћу. Наиме, поједини другови социјалисти су се толико уплашили овог митинга да им је једноставно било најважније да тај скуп спрече по сваку цену, не бирајући средства и методе. Толико су се осилили да су чак и неким угледним људима претили отказима, не би ли остварили своје жеље. Најинтересантније од свега, а што би јавност морала да сазна, јесте на који начин ова власт покушава да узме новац од народа. Наиме, да би одржали неки скуп на самом тргу са бином, морате платити општини таксу за кориштење двадратуре коју заузима сама бина. Другим речима, наплаћују вам оно што сте и сами финансирали (кроз разне доприносе) у изградњи. Тај исти трг, социјалисти присвајају и представљају као своје власништво (социјалисти не плаћају таксе за кориштење). Међутим, ту и није крај. Српска радикална странка је поднела захтев да плати све таксе, али није било дозвољено. У свом безобразлуку, међу свима њима, предњачи тзв. начелник одељења за стамбено комуналне послове, Љубан Средић, полтрон садашњег режима, који је био толико »љубазан« да нас прими и одобри захтев, те да нам сутрадан (после консултација) не дозволи да поставимо бину на тргу. Овакве дволичне особе се веома добро искориставају за разне послове (у сваком случају прљаве) у складу са потребама властодржаца. Наш народ би на тако шта рекао: »не зову магарца у свадбу да игра, него да воду носи«. По свему судећи, оно што су покушали била је последња социјалистичка битка са много бољим и организованијим противником. Времена се мењају, а борба примитивним методама (којима се служе социјалисти) замењена је савременијим, културно интелектуалним. Према томе, време је да се неспољески склоне, а своје комунистичке жеље могу да почну да остварују у својим сновима. У томе би им у многоме могао помоћи господин Фројд.

С. Ш.

СМЕНА ДИРЕКТОРА У 1. МАЈ-У

У року од једног дана радници 1. маја, незадовољни радом директорце Весне Француски, сменили су је са места првог човека предузећа и наставили са радом. Помињу се велике малверзације у фирми и самовоља коју је спроводила госпођа Француски. Озлојађени на ситуацију која је била у фирми, остварене губитке, без обзира на упосленост, радници су ступили у штрајк, који је трајао врло кратко. Иначе, бивши директор ове фирме је оставио у предузећу пуне магацине материјала (у вредности од око 200.000 динара), а доласком Весне Француски и под њеним руковођењем од свега тога је остало јак мало, а новца нигде. Направљени су велики губици и неисплаћени рачуни. У време њеног директоровања продато је и једно возило (комби) без знања Радничког савета и без икаквих папира. Новац наравно никад није стигао на рачун фирме. У исто време на чудан начин је и ограда гробља из Руског Села стигла и до њене куће. Поред свега тога, у слободно време радници фирме су увели директорци градили викендицу (под туђим именом). Све је достигло врхунац када је госпођа директорица почела бахато да се понаша и спроводи тиранију. Вероватно би се ова афера могла и заташкати да се није умешао и СУП Кикинде. Шта ће од свега бити, видећемо. Треба само напоменути, да је и ова поменута госпођа једна у низу кикиндских социјалиста, интересантно зар не?

С. Ш.

КРИВАЦ ЈЕ ВЛАДА

Нема нам баш никаквих наговештаја да ће ситуација у пољопривреди бити боља од прошле године. Напротив, неопходно је рећи да је стање све горе, а какво ће бити то ћемо само ми знати. И овог пролећа сетва је обављена захваљујући ангажовању главних прерађивача и пре свега произвођача. Од стране државе, помоћ је била минимална или чак и испод тога. Држава је дала само 10 литара нафте по регресивној цени. Све остало, од семена, ђубрива и резервних делова, сељаци су набављали сами и то по пуним ценама, а нарочито нафту, коју су плаћали искључиво девизама на црном тржишту. Држава и Влада и даље пружају само вербалну подршку, а у суштини ради се само о новој подвали која се припрема произвођачима. Наравно, то им није први пут. Држава нема намеру да коригује цене откупних производа, јер би тиме признала инфлацију и девалвацију, а Влада је већ наговестила да неће бити новца за откуп. Очигледно је да се пољопривреди лоше пише. Ситуација је изузетно тешка и може се слободно рећи безизлазна. Већ наредне године се очекује увоз производа од виталног значаја, као што су млеко, месо, шећер, соја... Месо се већ сада увози из Румуније преко чувене фирме социјалиста, СИМПО. Шећерна репа је засејана на свега 35.000 хектара од предвиђених 80.000 хектара. Један килограм шећера је већ сада достигао цену од два динара. Усеви су угрођени због веома ниског нивоа агротехничких мера. Све су ово делићи у великом ланцу проблема. Имајући све ово у виду Српска радикална странка је поднела предлог за смењивање министра Ивка Ђоновиха, јер је за ово стање, за све ове проблеме и тешкоће криво искључиво Министарство за пољопривреду и Влада.

Ж. Л.

МОКРИН

ЗА СПОРТ И КУЛТУРУ

У центру Мокрина на тргу, постоји огромна зграда коју сви становници села знају као Дом културе. Да иста не би пропала, на молбу РК «Црвена звезда» из Мокрина, а ради отварања диско клуба и кафића, зграда им је уступљена. Договор је био, да се од ових делатности изфинансира сам рукометни клуб. Нико није ни могао замислити шта се иза свега тога крије. Тек је ових дана кренула петиција по селу, да се ови исти избаци из ове зграде. Шта се у ствари дешавало? Наиме, појединци окупљени око Бранка Маленчића (техничког директора Банинија), су веома добро профитирали од свега тога. Почеле су разне крађе и махинације. Кроз сам кафић су шверцоване цигарете, пиће је наплаћивано у девизама... У последње време је у више наврата интервенисао и СУП. На све ово нико није реаговао. Ту се пре свега мисли на савет месне заједнице, општину, финансијску полицију... Сада се од старог КУД-а, формира деоничарско друштво (пола МЗ, пола династија Маленчић), а све ће то лепо прећи у неке друге руке. Наводно ће се ту отворити Банинијева посластичарница. Већ раније је примећено да је с Банинијевим камионима возена сумњива роба. Од самог спорта и културе ништа. Садашњи рукометни клуб нема ни патика, ни опреме, а у самом клубу од играча само је један Мокринчанин. Ако погледамо реално, ни спорту ни култури у Мокрину ништа не помаже ово тзв. скидање санкција са спорта и културе. Остале су нама санкције горе од оних белосветских.

МАРКЕТИНГ НИП КОМУНЕ

Безуспешни су били сви покушаји да се на радио Кикинди и листу Комуна објави плаћени оглас, којим би Српска радикална странка објавила митинг у Кикинди. Зоран Исаков (председник одборничког клуба социјалиста), иначе запослен у НИП Комуни, одбио је овај оглас без икаквог ваљаног образложења. Веома ми је жао што сам лично ја ишла због огласа код овог дотичног господина, јер сам тек после схватила своју грешку. Много бољи потез би био да смо код њега на преговоре послали једног веома лепо грађеног мушкарца, јер је опште познато да господин Исаков гаји одређене емоције према особама мушког пола. Вероватно би и наш оглас тада био објављен.

С. Ш.

ПИСМО ЧИТАТЕЉКЕ

Упућено Републичком парламенту, посланицима СПС-а И њиховим истакнутим појединцима

Поштовани посланици владајуће социјалистичке партије, пошто сте у већини и доносите законе о свему и свачему, било би неопходно да донесете и закон о количини сока који господин Томић сме да попије у време трајања седница, а да тиме не иритира гледаоце. Почела су деца да му броје чаше, јер већина њих тај исти сок добије можда само за понеки празник. Ја сам самохрана мајка, која је у пензију отишла као економиста са 35 година радног стажа и 55 година старости, не би ли ослободила своје радно место за неког млађег који тек треба да ствара. Моја пензија износи 73,96 супер динара, а рачуни који се морају платити износе 61,24 динара. Са великом радошћу ми остаје 12,72 динара, које могу да расподелим како хоћу тј. да се одлучим хоћу ли купити хлеб сваког дана, дати детету за екскурзију, купити књиге, одећу или пак купити и коју литру тог тако чувеног сока не би ли обрадовала своје дете. Када би се све овако завршило било би још и добро, међутим, на моје велико «изненађење», долази и обавештење о порезу за стан које ни мање ни више износи 148,75 динара. Све то за ову нашу «добру» и «поштену» Владу. Питам се само одакле? Молим ову Владу, да нама пензионерима и свим осталим, повећа пензије и плате за онолико колико је повећала порез (а то је око десет пута) па ћемо онда и да платимо. Ми смо поштен народ, али и ми имамо своје границе толеранције. Молим и министра Радића да исплати деци њихова скромна примања, уместо што та иста средства троше за ручкове и банкете којекаких челника. Молим и господина Милорада Вучелића, да прекине са приказивањем «стараца» који се чаше на терет наших леђа, јер има нас сиротиње јако много који ни за хлеб немамо. Питам вас и то, где то има да порез и такса за бројило тј. претплата за ТВ коштају више и од самог утрошка струје? Представљајте се ви и даље као «велики» и «поштени» комунисти, само нам не дерите више кожу са леђа, немамо је више. Хвала радикалима што бар саслушају сиротињу и помогну колико могу.

једна поштена мајка и пензионерка
(име и адреса познати редакцији)

БРЗЕ ПРУГЕ СРБИЈЕ

Ако говоримо о саобраћају у кикинском региону, не можемо да се не дотакнемо железнице, као веома значајне карике у одвијању путничког и теретног саобраћаја. Такође, на железницу морамо гледати као и на веома важан чинилац привреде. Да ли је све баш тако?

Што се путничког саобраћаја тиче, путници се возе у шин-обусима произведеним педесетих година тј. шинобусима за које се већ одавно ни делови не производе. Теретног саобраћаја практично ни нема, осим што се превози нафта из суседне Румуније тајним каналима и исто тако тајним особама из државног државног.

Пруга која повезује Кикинду са Београдом и која је од веома важног значаја, налази се у таквом стању да је о томе излишно и говорити. На неким деловима ове пруге вози се и брзином од 30 км на час, док је максимална брзина 60 км на час. Путници се подвргавају страховитом малтретирању, а неудобност је свакако пратећа појава. Примера ради, путнички воз који полази из Кикинде за Зрењанин у 20 часова и 50 минута, у вагонима нема ни једне једине сијалице. За једно путовање од Кикинде до Београда потребно вам је, ни мање ни више, него пет пуних сати.

Осамдесетих година, када је жељазница била под ЖТО Нови Сад, прикупљена су средства и материјал за изградњу и реконструкцију пруга, а једна од тих је била и Ново Милошево—Кумане, у дужини од 32 км. Међутим, трансформацијом предузећа у јавно (ЈЖТП Београд), сав материјал за предвиђене реконструкције је пренесен на неко друго место.

Како сазнајемо, за наредни период су у припреми многи пројекти око реконструкција постојећих пруга, али од свега тога се једино могу видети радници који крампују на прузи док од механизације и материјала нема ни трага ни гласа.

Склапање помпезних уговора, као што је уговор о брзим пругама Србије, очигледно служи само владајућој гарнитурџи да прикрије сав јад и беду тј. стварну слику наше или пак њихове железнице.

ТАЈНО УВО

1. Која ће власт пасти 17. 06. 1995. у Београду?

2. Које ће странке предвођене Српском радикалном странком срушити тиранију режими Слободана Милошевића?

3. Како се зове друга Проклета Јерина у Србији?

4. Кога се убио отац, мајка и ујак генерал?

5. Ко је црвена вештица са Дедиња?

6. Којег председника у свету једино на телевизији можемо видети како седи на канапи и нигде више?

7. Колико је у хаварији у Метанолу исцурило сирћетне киселине?

8. Прели ли Кикинди еколошка катастрофа?

9. Колико је уништено усева након хаварије у Метанолу?

10. Зашто регресирана нафта, која се продаје пољопривредницима, када сагорева у тракторима, мирише на палачинке?

11. Зашто је Рајко Поповић, уредник радио Кикинде забранио да се објави преко радија позив добровољцима за одлазак у одбрану Западне Славоније?

12. Како је васпитање Марије Милошевић када је преко радио Кошаве изјавила следеће: »Ускрс је варварски празник«?

13. Ко је кикиндски барон Минхаузен?

АФОРИЗМИ

- Не уљуљкујте се на пољуљаном поверењу
- Вас је више, народ је један
- Ако не можете право, идите бар усправно
- Од лоповлука се може живети поштено
- Највише је Гордијевих чворова тамо где се једва везује крај с крајем
- Тера воду на своју воденицу, мле глупости
- Да није толико грабљиваца, друге би нам птице певале
- Верујем вам само онолико, колико ми дозвољава моје празноверје
- Зна се ко пије и ко плаћа, само се не зна докле
- Толико им је добро, да нам горе не може бити
- Да ли су против садашњице они који се боре за боље сутра
- Разлика између социјалиста и лимуна, нема је, и једни и други су кисели и горки
- Имате пуно идеја, штета само што су »фикс«

Оснивач и издавач: др Војислав Шешељ; главни и одговорни уредник: Симиша Аксентијевић; заменик главног и одговорног уредника: Петар Димовић; редакција: Соња Шош, др Бранислав Блажић, др Жива Ладичорбић, новине Велика Србија уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информисање под бројем 1104 од 5. јуна 1991. године. Министарство за информације Републике Србије 19. августа 1991. године дало је мишљење број 413-01-551/91-01 да се Велика Србија сматра производом из Тарифног броја 8, став 1, тачка I, алинеја 10, за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%. Адреса: Трг српских добровољаца 29, телефон 34-456. Рукописи се на враћају.

ИНФО СЕРВИС

● Како нам је кренуло још добро и издржавамо. И оно мало новца што се заради, а што није довољно ни за најевније потребе, држава узима у виду којекаквих пореза. Функционисање наплата им је изванредно разрађен систем. Поред казни, камата, такси, принудних наплата, интересантно је да у закону пише да вам се нешто и не може одузети. За вашу информацију држава вам неће одузети следеће: одећу, обућу, веш, постелину, посуће, кревете, фрижидер, књиге, дечији додатак, стипендије, примања војника и једну трећину личног дохотка. Морате признати да је ова држава тј. власт, изузетно великодушна.

ПРЕДЛОЗИ ЗА ОДБОРНИЧКА ПИТАЊА

- Када ће почети изградња цркве у Накову, Банатском Великом Селу и Новим Кошарцима и ко је све то стопирао?
- Шта се планира са плацем који је намењен за изградњу цркве у Накову?
- Када ће се спровести истрага у МСК и именовати кривци?
- Колико је до сада МСК проузроковао еколошко загађење?
- Због чега су штрајковали радници 1. маја?
- Ко је одговоран за смештање буради са сирћетном киселином на бањи?

● Делегација ОО Српске радикалне странке посетила је 06. маја ОО Демократске странке и ОО Демократске странке Србије те им том приликом честитала страначку славу, славу Ђурђевдана.

● Дана 19. 05. 1995. године у Новом Саду испред зграде Српског народног позоришта, Српска радикална странка је одржала митинг на којем су говорили: др Војислав Шешељ, Маја Гојковић, Александар Вучић, Никола Поплашен. Митингу је присуствовало око 30.000 људи.

С. Ш.

СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА

Браћо Срби и сестре Српкиње, спасавајући Републику Српску и Републику Српску Крајину, спасавамо мајку Србију и цео српски народ од пропасти и уништења. Признање за јуначки отпор и вишегодишње залагање за јединствену српску државу и идентитет, доделиће историја. Међународна заједница и велике силе покушавају да наметну своју власт и вољу свим народима, да им сатру национални понос, без обзира на историјске корене тих народа. Њихови покушаји су очигледни и иду преко појединих политичара са Дедиња. Наметнут је расцеп српства, донета одлука о блокади и изолацији. Сам чин колаборације са онима против којих су се нешто раније борили и приказивали их као непријатеље, показује њихове жеље и карактер. Господин Милошевић са својим сарадницима је кренуо у признавање Хрватске и Босне у АВНОЈ-евским границама. Издаја српског народа кренула је још у моменту одбацивања комунизма и таквог схватања политичко економског уређења. Поново су се враћали српски обичаји. Извршавајући налоге моћника са запада, Милошевић покушава да разбије колико толико створено српско национално биће. Почину убиства, плачке, шпијунажа, завере, издаје. Остале сиротиња да брани српство. Изгинуше најбоља деца на бранику српства и православаља, омржени од комуниста и њихових следбеника. Ваљда ће једном осванути вечни мир и засјати сунце над свим српским земљама.

Д. Ш.

СПС-овске играрије са народом

УМЕСТО ДА ПОСЛОВЕ ДЕЛЕ МЛАДИМ И ОБРАЗОВАНИМ ЉУДИМА,
ЧЕЛНИЦИ СПС-а ОПЕТ ИГРАЈУ НА ФАКТОР ИЗМЕНАЂЕЊА, ТЕ САД ПОСАО
ДЕЛЕ НА СРЕЋУ

Колико само далеко, у својим безвредним новотаријама, може да оде једна социјалистичка власт. Она преко своје ТВ-машинерије не престаје да мучи народ својим лажима и неприкладностима, а сад нам сервира и најновију ТВ игру на срећу. Ко недељом преживи чувени ДНЕВНИК 2, од »силних и пријатних изменаЂења«, може схватити да наше друштво већу иронију у историји није доживело. После чувеног дневника, само пола сата касније, пошто сазна да живи у земљи сличној Швајцарској или Јапану, обичан грађанин би морао приметити да се у овој земљи и посао добија на срећу. Да ли преко наградне игре сличне овој коју организује ПП-СПС и СИМПО, или преко разних других СПС-манипулација, зависи од случаја до случаја. Додуше, ова идеја и није тако лоша, а ако би иста (или бар слична) пала на памет и кикиндским властодршцима, успех би био неминован с обзиром да је у Кикинди око 6.500 незапослених лица, те би овдашња игра имала више учесника и од београдског маратона. Све у свему, незапослени би свакако требали да играју овакве игрице, јер свакако немају »друга посла«.

Млади радикали